

Marina Folkers met 'Faye en Sean - A love story'

„Als mijn roman de lezer een algeheel warm gevoel geeft, is mijn doel bereikt.”

Eén bijzondere dag in hun leven leidt tot een levenslange vriendschap tussen het meisje Faye en de jonge man Sean. Terwijl zij zich beiden ontwikkelen, groeit de relatie na verloop van vele jaren uit tot meer. Een feel good roman die geprezen wordt om de toegankelijke schrijfstijl, waardoor velen de ruim vierhonderd pagina's in één ruk uitlazen.

Marina Folkers (1971) uit Wijk bij Duurstede debuteerde vorig jaar, maar schrijft al zolang zij zich kan herinneren. „Op de lagere school schreef ik mijn eerste 'boek', en recenter schreef ik artikelen voor een tijdschrift.”

Daarnaast beheert zij een aantal Facebook-pagina's over Londen, de stad die een speciale plaats heeft in haar hart en waar haar boek zich vanzelfsprekend voor een groot deel afspeelt. Ze citeert Samuel Johnson die ooit schreef: „Wie genoeg heeft van Londen, heeft genoeg van het leven.”

INSPIRATIE Inspiratie vindt Folkers op allerlei gebieden: „Het verschilt eigenlijk per verhaal door wie of wat ik geïnspireerd word. Tijdens het schrijven van 'Faye en Sean' liet ik mij voornamelijk inspireren door de muziek van

'The Luck'. Dit duo heeft mij ook geholpen met bepaalde informatie over de muziekwereld, waardoor Sean tot leven kwam.”

Folkers begint met een globaal beeld van het verhaal, of van een personage. „Al schrijvende probeer ik te ontdekken wie hij of zij is en daar zoek ik de juiste setting bij. Soms plan ik een richting waar het verhaal heen moet gaan, maar dat werkt niet altijd. Dan neemt het verhaal een onverwachte wending en moet ik mijn plan bijstellen. Maar ik vind het heerlijk als personages ineens een eigen leven gaan leiden. Ook vind ik het geweldig als bepaalde scènes, die in eerste instantie niets met elkaar te maken hebben, op een onverwachte manier bij elkaar komen.”

SPARREN Folkers heeft alweer een manuscript klaar, dat zij momenteel herleest op zoek naar een andere titel. „Soms zou ik wat meer willen sparren met iemand, die weet wat ik met het verhaal wil en die verstand van schrijven heeft.” Debuteren was voor Marina Folkers een droom die werkelijkheid werd, maar tegelijkertijd vond zij het enorm spannend: „Wat gaan anderen vinden van datgene waaraan je zo intensief en met liefde hebt gewerkt?”

Jonathan Griffioen met 'Wijk'

In zijn debuutbundel 'Wijk' schetst Jonathan Griffioen (1987) met zijn gedichten een portret van een jeugd, misschien zelfs van een generatie, ergens in Nederland. Jongens en meisjes hangen rond in de portieken van een troosteloos slaapstadje; ze weten niet waar het heen moet met hun leven, noch met de wereld. Ze drinken, gebruiken drugs en vertellen sterke verhalen. Langzaam groeien zij uit elkaar. De gedichten in 'Wijk' staan op zichzelf, maar vormen tegelijkertijd samen een verhaal. Ook voor degenen die niet vaak poëzie lezen, zijn de gedichten toegankelijk en herkenbaar.

Aan poëzie die enorm veel voorkennis vereist, heeft Griffioen zelf een hekel vertelt hij in het literaire e-zine 'Meander'. „Een gedicht moet op zichzelf staan. Het moet ook geen onafhankelijke brij van hippe woorden zijn. Ik verdraag intellectueel en artistiek geneuzel in gedichten bijzonder slecht. Ik wil eigenlijk vooral voelen; dat vind ik belangrijker dan het begrijpen van de letterlijke tekst.”

THUIS SCHRIJVEN Momenteel is hij bezig met het schrijven van proza, wat voor Griffioen een meer gestructureerde manier van werken vereist. Hij werkt er thuis aan, in de vroege

ochtend of in de avonduren. „Ik moet thuis schrijven. Ik heb een te slechte concentratie voor kroegen en ben niet hip genoeg voor Starbucks. Het staat nog wat in de kinderschoenen, maar het wordt, geloof ik, een soort roman.”

Het tijdelijke ontbreken van al het andere, daarvan geniet Griffioen het meeste wanneer hij aan het schrijven is. Hij kijkt op tegen de dichters Matthew Dickman, Andrei Sen-Senkov en Gerard Reve. De laatste vindt hij tevens één van de boeiendste personen die hij kent: „Een katholieke, homoseksuele man met een communistische achtergrond en een contactstoornis. Geweldig.”

WERKTITELCOLLECTIEF Dichter Jonathan Griffioen woont in Doorn en was finalist van Write Now! 2012 en halve finalist van de NK Poetry Slam 2015. Zijn gedichten werden eerder onder meer gepubliceerd in het digitale culturele magazine 'De Optimist' en in het Vlaamse literaire tijdschrift 'Het liegend konijn'. Hij is mede-oprichter van 't Werktitelcollectief', een groep jonge dichters die feedback geven op elkaars werk, onderling wedijveren en poëzie-avonden organiseren.

■ Dichter Jonathan Griffioen is ook actief als poetry slammer.

Wim van Amerongen met 'Het buiten van Wijk'

■ Wim van Amerongen geeft in de hele regio lezingen over streekhistorie.

'In de voetsporen van Gerrit Achterberg' en 'De wederopbloei van Wijk' gingen vooraf aan dit derde boek in een serie over Wijk bij Duurstede en haar omgeving. Wim van Amerongen (1948) uit Wijk bij Duurstede heeft een passie voor streekverhalen en mondelinge historie. In 'Het buiten van Wijk' schetst hij middels verhalen over en van markante personen de recente geschiedenis van het buitengebied van Wijk, Cothen en Langbroek.

Van Amerongen begon eind jaren zestig als journalist met schrijven. „Ik wilde aan het licht brengen wat autoriteiten verborgen wilden houden. Ik schrijf nog steeds voor het AD Utrechts Nieuwsblad.” Ook wat betreft de plaatselijke historie, onthulde hij nieuwe feiten: „Uit mijn onderzoek blijkt glashelder dat de kleurrijke oud-burgemeester Cees Kentie van Wijk en Cothen aan drank en vrouwen ten onder is gegaan. Hij heeft niet uit vrije wil afscheid genomen zoals tot 2013 werd aangenomen.”

EMOTIONEEL Soms vindt hij tijdens zijn bronnenonderzoek zaken die hem emotioneel niet onberoerd laten. „Het kerkboek van de gefusilleerde Wijkse verzetsheld Kees van Rijn

bijvoorbeeld, met daarin zijn aangrijpende afscheidsbrief aan zijn verloofde. Het is een van de ontdekkingen in mijn genomineerde boek.”

In 'Het buiten van Wijk' komen vele, zeer diverse onderwerpen aan bod: de verschillen in dorpscultuur, de opkomst en ondergang van de stoomtram, de bouw van de Prinses Irenesluis, de aanleg van het Amsterdam-Rijnkanaal, herberg 'De Steenen Brug', de verdwenen vriendcultuur en de rozenbottelteelt. Alles zoveel mogelijk nog verteld door mensen die het hebben meegemaakt en voorzien van vaak zeldzaam beeldmateriaal. Aan plannen heeft Van Amerongen met schrijven een hekel: „Uit de chaos komt het licht, is mijn motto.”

INSPIRATIEBRON Schrijver Gerard Reve is zijn grootste inspiratiebron: „Vooral vanaf het moment dat ik hem interviewde over zijn colleges 'Zelf schrijver worden.' Hij ziet qua onderwerpen raakvlakken met Gerbrand Bakker, die ook de schoonheid van het platteland, het boerenleven, natuurschoon en ongewoon gewone mensen beschrijft. Diens literaire roman 'Boven is het stil' begint volgens Van Amerongen met de beste openingszin ooit: 'Ik heb vader naar boven gedaan'.